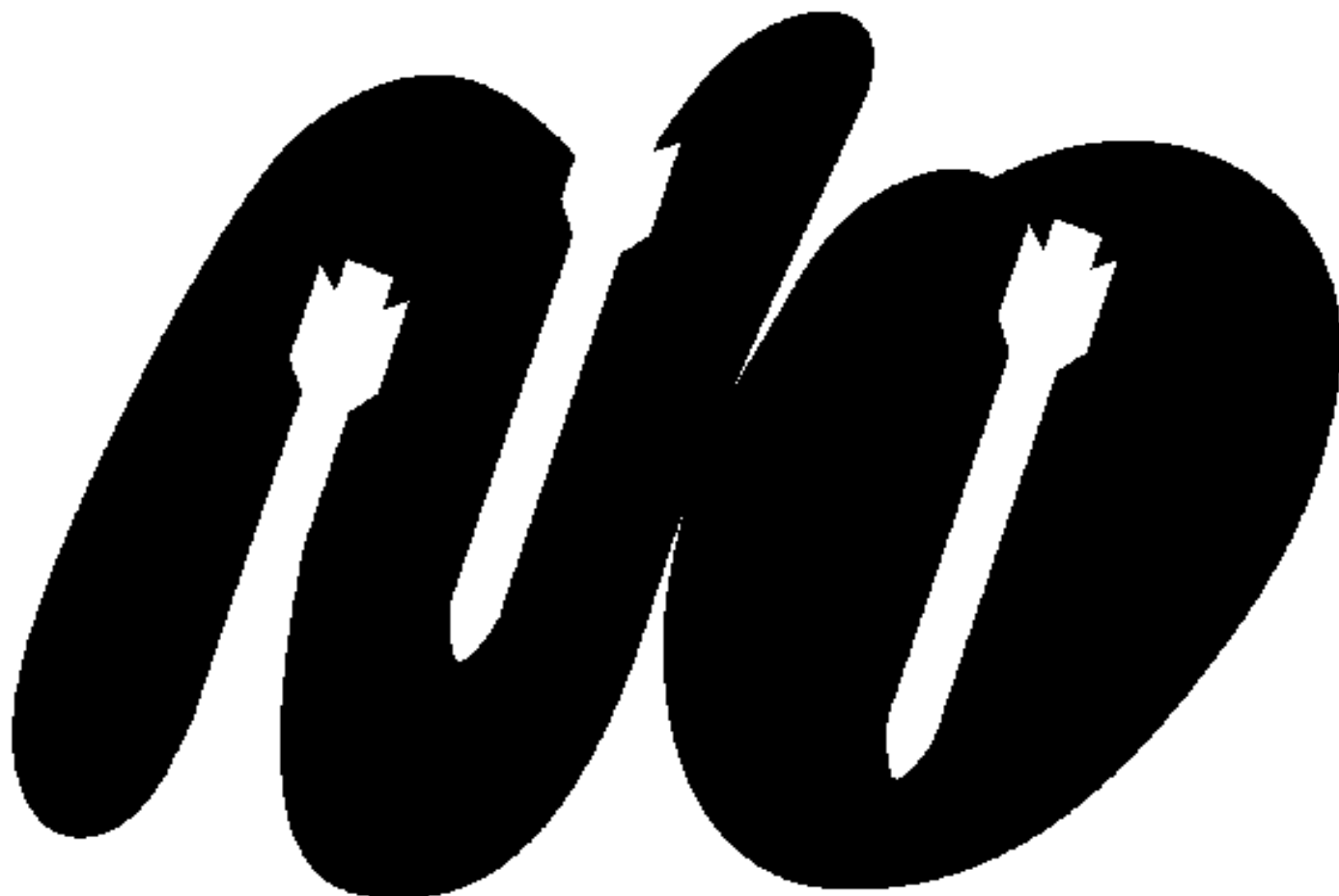

A LA AGRESSIÓ

IMPERIALISTA

nº 33 - octubre 2002 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals:
No a l'agressió imperialista

pag. 3, 10-11

Cimera de Johannesburg:
Salut i desenvolupament

pag 15-16

Política:

Davant del Pla Ibarretxe

pag. 3, 4-6

Internacional:

Argentina, Alemanya, Palestina
Al company Jaquier

pag 16-20
pag 18

Sindical:

Contra el *paquetazo* del PP
SEAT, SINTEL, Miniwatt

pag 7-8
pag 8-9

Vaga contra la *Ley de Calidad*
Per un referent sindical

pag 12
pag 13-14

Suplements:

Correo Internacional 96:

¡Paremos ya el ataque a Irak!

Suplemento: ¡No al ALCA!

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Los lunes al sol de Fernando León de Aranoa.

Qualsevol definició que fem es quedarà curta. Direm el mínim: és una pel·lícula actual d'obriers aturats, està feta des del respecte i li sobra dignitat. Res no és gratuït, cap gest, cap mot, cap bombeta. Ens treiem el barret davant el director i els actors, i els donem les gràcies per aquesta meravella.

Feu-vos un regal: aneu a veure-la.

Lugares comunes de A. Aristarain.

Darrerament us estem acostumant a veure cinema argentí: podeu seguir-ho fent. Als que ja vau veure "Un lugar en el mundo" no us sorprendrà, ja sabeu què en pensa Aristarain de les relacions humanes, de Cuba, del capitalisme... però, de segur, que no us importarà que us repeteixi les seves idees amb la veu inconfusible de Federico Luppi. No tots els dies pots sentir un pare quan li diu al fill que s'ha venut al capital. Tampoc no voldríem confondre-us: es tracta d'una història d'amor amb la crisi de l'Argentina de fons.

**LIBERTAD
DURADERA**

(de Corporación Semiótica Galega, a "Rebelión")

circula per la web

Jo no en tinc la culpa, ho juro

Si un insecte cau a la seva tassa de café...

L'anglès: llença el café i se'n va de la cafeteria.

El yanqui: treu l'insecte i es beu el café.

El xinès: es menja l'insecte i llença el café.

El palestí assetjat: es beu el café i es menja l'insecte.

L'israelià:

a- ven el café al yanqui i l'insecte al xinès.

b- Clama que la seva seguretat està en perill

c- Acusa els palestins de posar l'insecte al seu café.

d- Al·lega que Hezbollah, sirians i iranians defensen els atacs d'insectes en massa.

e- Relaciona els salvatges atacs amb el terrorisme palestí, els atacs als drets humans, l'antisemitisme, l'Holocaust, la Diàspora, l'Èxode i la discriminació de l'Arca de Noè.

f- Demana a Arafat que impedeixi de manera immediata els insectes que volin per l'aire i aterrin a les tasses de café.

g- Torna a ocupar Cisjordània i Gaza, vola vivendes, talla l'aigua i l'electricitat, humilia i aterreix civils, mata i arrasa qualsevol que es creui en el seu camí.

h- imposa als yanquis més ajut militar

i- Exigeix a EE.UU. un crèdit de mil milions de dòlars a 100 anys per comprar una altra tassa de café.

j- Reclama café gratis per tota la vida a la cafeteria com a compensació.

Mobilitzar-se contra la guerra imperialista

El president Bush està decidit a emprendre la guerra contra l'Iraq sigui com sigui, amb o sense el suport del Consell de Seguretat de l'ONU. Cada dia inventa una nova acusació. Va imposar un acord al Congrés i al Senat malgrat les reticències demòcrates i el fet que les enquestes parlen d'una manca notable de suport a la guerra; va doblegar la resistència russa en una reunió entre multinacionals dels dos països en la qual es van repartir el botí del petroli iraquiana. Avui li queda l'oposició de França - que ha estat exclosa dels acords petrolers i en canvi en té alguns de signats amb el règim iraquiana- i Alemanya, però ambdós països són pesos menors a la política internacional.

La pressió de la crisi econòmica esperona a començar la campanya militar, tot i que en les condicions actuals cada vegada hi ha més analistes que dubten si l'inici de la guerra tindrà els mateixos efectes tonificants sobre els negocis que va tenir l'atac a l'Afganistan. La borsa manifesta aquesta inestabilitat i incertesa amb una baixada contínua que amenaça tant la capitalització de les empreses com el pagament dels enormes deutes empresarials.

Però no és l'oposició d'alguns governs el principal obstacle a la guerra imperialista. La resistència palestina i l'agressió sistemàtica sionista continuen posant en evidència amb tota cruïda davant l'opinió pública mundial la doble mesura americana i afebleixen enormement la campanya de "convenciment" endegada des de el Pentàgon. Més que en el cas de guerres anteriors, una gran majoria veu correctament que l'únic criteri de Bush són els seus interessos i la defensa dels seus aliats a la zona.

Es per això molt potent el moviment de masses que es resisteix a la guerra, fins i tot abans que aquesta comenci. El dia 27 de setembre vam tornar a ser centenars de milers els qui vam respondre a la crida internacional del moviment de resistència nord-americà "No en el nostre nom" que va treure al carrer desenes de milers als EE.UU, a Gran Bretanya van ser 400.000 manifestants i a Itàlia 100.000. A Madrid vam sortir entre 20 i 50.000. Aquesta és la principal palanca, junt amb la resistència dels pobles àrabs, amb què compta el poble iraquiana per a evitar una nova massacre i un espoli en massa dels seus recursos. Tots els mitjans han de servir per a impulsar-la i fer-la créixer.

Cal continuar la mobilització contra el Govern

Després de la vaga general del 20 de juny la manifestació de Madrid del 5 d'octubre. El govern -com tothom- va poder veure que la disposició a la mobilització segueix intacta, només cal que hi hagi convocatòries clares, i aquest va ser l'element determinant per què el govern cedís davant CCOO i UGT en temes que pocs mesos enrera considerava innegociables. Però queden temes graus com el del PER que el govern persisteix a retallar.

Per nosaltres la força del 20J o del 5 d'octubre no han de ser simplement una demostració de la capacitat de convocatòria de les direccions majoritàries de CCOO i UGT per a tornar altre cop a empantanegar-se a les meses de negociació amb el Govern, de les quals s'ha demostrat que només en surten retallades per als treballadors. L'èxit de les dues mobilitzacions ha d'impulsar la seva continuïtat per a aturar l'ofensiva del govern i acabar aconseguint la retirada completa del *decretazo*. No hi s'ha de perdre de vista que si bé és cert que el govern ha retrocedit en alguns aspectes del *decretazo*, ja prepara nous cops com la Ley Concursal o els PGE, ja en tràmit parlamentari. Per tot això la mobilització ha de seguir.

enfortir la lluita per les llibertats democràtiques

Els últims temps el Govern s'ha "desmelenat", ha deixat de costat miraments i prudència i s'ha llençat a la reconquesta de l'Espanya, la "una, grande y libre". Les frases pronunciades pel Govern, les institucions o destacats dirigents del PP han anat des de la crida a dissoldre l'autonomia fins la utilització de l'exèrcit, passant per la comparació amb la situació de l'ex-Iugoslàvia. Òbviament qui com Aznar fa aquesta analogia sobre la *balcanització* del conflicte basc es perquè ja està assumint el seu paper equivalent a l'Estat espanyol, que no es un altre que el de Milosevic en nom de la Gran Sèrbia o la Gran España contra els independentistes. Es indignant la subordinació de les dues principals forces que es reclamen de l'esquerra i els dos grans sindicats que fan el joc al govern recolzant-lo directament, o per passiva sense aixecar un front en defensa de les llibertats democràtiques contra la llei de partits i pel dret a la autodeterminació del poble basc. Per petites que avui son les forces que s'agrupen en base a aquests dos postulats no hi ha un altre camí: cal aixecar un moviment que aturi el Govern.

LI

Amb la proposta d'Estat lliure associat d'Ibarretxe

Esclata l'escàndol

L'enfrontament entre les institucions centrals i les autonòmiques basques ha pujat de to: 1) amb la decisió del Parlament basc de no aplicar la resolució de Garzón per dissoldre el grup de Batasuna (ara Sozialista Abertzaleak); 2) amb la presentació d'una querrela criminal contra el jutge; 3) per la demanda al constitucional contra la Llei de Partits, i 4) amb la presentació el 28 de setembre del Pla d'Ibarretxe (vegeu el requadre) per declarar Euskadi "Estat lliure associat".

La resposta del Govern central no es va fer esperar, Aznar va advertir-li que imposarà la llei, el fiscal general de l'Estat, Jesús Cardenal -per cert, a qui el govern acaba d'apujar-li el sou un 56%- va afirmar que es podia aplicar l'article 155 de la Constitució per a la suspensió de l'autonomia, i Fraga, més genuïnament franquista, va completar les amenaces amb

una referència a la intervenció de l'exèrcit. Després Aznar va agitar el fantasma de l'exlugooslàvia. En aquest cor no podia faltar-hi el "socialista" Rodríguez Ibarra, demanant la suspensió o Caldera i Zapatero exigint a Ibarretxe la retirada del Pla.

Otegui criticava Ibarretxe per enganyar el poble basc i afirmar que és possible l'autodeterminació en el marc constitucional. Té raó, és una mentida, com ho era al Pacte de Lizarra. Els termes constitucionals són clars (vegeu el requadre) i els recordava el president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, que no només afirma que convocar un referèndum només ho pot fer el rei i que Ibarretxe podria incórrer en un delicte penal, sinó que va afirmar: "*N'hi ha prou amb llegir la Constitució per adonar-se que no és possible trencar la unitat d'Espanya perquè és un dels fonaments bàsics de la nostra convivència.*" I va reafirmar que "*era absolutament intocable*". Permetre que el poble basc decideixi tal com va exigir el Parlament o l'absoluta majoria dels bascos, qüestiona la unitat de l'Estat Espanyol.

Efectivament sembla difícil que el mateix Ibarretxe es pugui creure que el que no va avançar amb Lizarra pugui fer-ho ara encara en pitjors condicions. Malgrat això llançar una proposta com aquesta pot permetre-li guanyar un cert temps d'expectatives amb què passi el cicle electoral que s'acosta, intentant de compensar amb grans declaracions sobiranistes la realitat en què ha actuat com a instrument repressiu del jutge Garzón contra l'esquerra abertzale com en els tancaments de locals.

Però independentment dels mòbils dels uns i els altres el cert és que la

discussió és al carrer i s'ha de prendre posició.

La campanya oficial orquestrada per gairebé tots els mitjans de comunicació i els dos grans partits PP i PSOE, fins i tot per IU, és que avui el problema central és la lluita contra el terrorisme i que no és moment per altres discussions. Volen fer-nos creure que sense ETA seria possible parlar de qualsevol projecte polític. És mentida, perquè si no com s'entén que el Parlament de Catalunya hagi aprovat resolucions per l'autodeterminació i el Govern central no estigui disposat a escoltar-les? L'existència de la lluita armada d'ETA ara és l'excusa, però la realitat és que el front monàrquic no pot permetre aquest dret elemental dels pobles. I és aquesta realitat la que es cola cada dia, en què el PP es troba més i més envalentonat, el de la imposició d'un centralisme espanyolista ranci, del més pur estil franquista a què se subordinen lamentablement PSOE i IU.

La nostra posició davant de la proposta d'Ibarretxe és la continuïtat de la que vam mantenir davant del Pacte de Lizarra: nosaltres no signariem un Pla que diu que és possible amb la Constitució monàrquica arribar a l'autodeterminació del poble basc, perquè és fals. Ja Lizarra va dur a la frustració molts treballadors i joves bascos quan van veure que no canviava res de substancial. Sí que donarem suport -davant del govern central- a les mesures del Govern basc que avancin en el reconeixement del dret a l'autodeterminació. Però denunciarem el Govern basc, com hem fet, davant de qualsevol política de repressió -com el tancament de locals- contra un sector decisiu del poble basc.

Pla d'Ibarretxe

· Un nou acord entre el poble basc i l'estat a partir que aquest reconegui el dret d'autodeterminació, per a procedir a convertir Euskadi en un estat lliure associat a l'estat espanyol.

· Sobirania basca per decidir en la pràctica totalitat de competències laborals, socials, culturals, de seguretat i judicials, i la major part de les relacions internacionals, com la presència directa als organismes de la UE.

· Proposa arribar a aquesta proposta a partir d'una reforma de l'Estatut de Gernika una vegada completat el traspass de competències pendents. Afirma que el pla cap en una lectura "*oberta i flexible del text constitucional*".

· La proposta es negociaria amb els poders centrals i després es presentaria per a la ratificació mitjançant referèndum al poble basc. Tot això abans del maig de 2005.

IU: democràcia o Constitució monàrquica?

Una esquerra cada vegada més profunda s'instal·la a IU per culpa de la situació basca. No fa gaire va ser l'abstenció a l'aplicació de la Llei de Partits contra Batasuna. Després la desqualificació categòrica d'IU davant de la querella que el Govern basc va presentar contra Garzón, que va provocar un dur enfrontament públic entre Madrazo (EB-IU) i Rosa Aguilar i Paco Frutos de la direcció federal d'IU. Ara és la posició davant del Pla d'Ibarretxe. Òbviament Madrazo i EB-IU donen suport a la proposta, i diuen que es tracta d'una aproximació del PNB cap a l'esquerra. Malgrat això el Consell Federal del 6 d'octubre es pronuncia per "un rebuig clar a la iniciativa d'Ibarretxe". La resolució només va provocar el rebuig o l'abstenció de la "Corriente Roja" que lidera Ángeles Maestro i de "l'Espacio Alternativo".

La proposta d'Ibarretxe només té una part forta: que reclama el dret dels bascos a decidir sobre el seu futur, el principi democràtic d'autodeterminació. A la VI Assemblea Federal d'IU es va aprovar amb tota la pompa el dret d'autodeterminació, però ¿què proposa que es faci Consell Federal d'IU per impulsar-lo? No hem trobat com proposa que es defensi aquest dret democràtic que va votar a l'Assemblea Federal.

El federalisme d'IU com a centralisme encobert.

Això sí el mateix Consell va aprovar un llarg document anomenat *Manifest per un procés federalitzant*, que només amb el títol ja paga i en què es proposen llargs llistats de mesures que amplien competències autonòmiques, reformen el senat, impulsen el reconeixement internacional de les autonomies, però no toquen per res la qüestió de la sobirania dels pobles la seva capacitat per decidir. D'aquesta manera el federalisme d'IU –com el de Maragall al PSC-PSOE– no són res més que una cobertura per mantenir la subordinació de les autonomies al centre. El gran problema és que IU se sent lligada al Pacte Constitucional que va negociar el PCE. L'autodeterminació que defensa IU es queda en paraules buides i en frases pels dies de festa, perquè la realitat a què està sotmesa és la realitat monàrquica constitucional, i en aquesta realitat no hi cap el dret del poble basc a autodeterminar-se.

El document d'IU diu que vol conformar un tercer espai, entre PP-PSOE per una banda i el PNB

per l'altra, per fer de pont entre tots dos, però aquest espai no existeix. No hi ha conciliació entre la defensa del nacionalisme espanyol constitucional i la llibertat del poble basc, per limitada que en sigui l'expressió com fa el PNB. I perquè la realitat és el xoc els documents d'IU clamen per demanar el diàleg i criticar la crispació. Però criden al desert, es queixen que són uns incompresos, perquè els dos bàndols alcen la veu i se senten impotents pregonant la moderació, ...

Però com que no existeix un punt intermedi, cap on cau IU? Marx va ensenyar a fixar-nos no tant en les paraules i documents com en els fets Què fan a la pràctica quan surten del Consell Federal? IU podria impulsar una plataforma política pel reconeixement del dret d'autodeterminació dels pobles, però ja hem dit que no és la seva prioritat. El que fa és córrer a enviar una carta per apuntar-se als acords d'enduriment legal i més repressió del front antiterrorista del PSOE i el PP, als quals el document polític no ha estalviat qualificatius duríssims. Aquesta és la realitat quotidiana que situa IU com el flanc esquerra del règim d'opressió monàrquic.

"Atado y bien atado"

Franco ho va deixar tot lligat i ben lligat... amb la designació de Juan Carlos com a successor seu i amb un Pacte constitucional del qual, pel que fa al model d'estat, destaquem:

Art. 2 La Constitució espanyola es fonamenta en la **indissoluble unitat de la Nació espanyola**, pàtria comuna i **indivisible** de tots els espanyols i reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que la integren i la solidaritat entre totes elles.

Art. 8. 1. Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i la independència d'Espanya, **defensar-ne la integritat territorial** i l'ordenament jurídic constitucional.

Art. 56. 1. **El Rei és el cap de l'Estat, símbol de la seva unitat i permanència**, arbitra i modera el funcionament regular de les institucions, assumeix la representació més alta de l'Estat Espanyol en les relacions internacionals, ...

Art. 62 Correspon al Rei:(...) h) **El comandament suprem** de les Forces Armades

Art. 145. 1. En cap cas s'admetrà la federació de Comunitats Autònomes.

Art. 155 1. Si una Comunitat Autònoma no complís les obligacions que la Constitució o altres lleis li imposin, o actués de forma que atempti greument contra l'interès general d'Espanya, el Govern, previ requeriment al President de la Comunitat Autònoma i, en cas que no fos atès, amb l'aprovació per majoria absoluta del Senat, podrà adoptar **les mesures necessàries** per obligar la comunitat al compliment forçós d'aquestes obligacions o per protegir l'esmentat interès general.

(Totes les negretes són nostres)

De cauteles i prevencions

El jutge de l'juez de l'Audiència Nacional, Baltasar Garzón, torna a caure, un cop més, en una greu incoherència que deixa altra vegada els ciutadans perplexos i confosos. Es tracta, com no, del seu ús del que ell anomena mesures cautelars, en alguns casos, i preventives en d'altres. Els ciutadans ja estan acostumats a no entendre el llenguatge judicial, que sembla estar pensat per què només els qui detenten o juguen amb el poder puguin comprendre'l. I, en aquest cas, es percep una gran diferència entre el que volen dir les paraules per als ciutadans i el significat que el jutge estrella ha inventat a la mesura de les seves necessitats.

Hi ha un principi que regeix en molts aspectes de la vida, la proporcionalitat. En la defensa pròpia, per exemple, que sembla ser l'argument que porta a la persona dipositària de la justícia a prendre una decisió (una defensa pròpia portada a l'àmbit social, en aquest cas), es diu que la resposta a l'agressió ha de ser proporcionada. O expressat en termes del ciutadà mitjà "no es poden matar mosques a

justícia (el que la gent entén per justícia, no aquella a la qual tapen els ulls perquè no vegi qui són els autors de la seva violació reiterada) ens fa rebutjar que una mesura preventiva (i per tant prèvia al mal que pot fer-se i a qualsevol judici) que sigui, en si mateixa, una sentència irrevocable.

Però tot això és la lògica, el sentit comú, el que nosaltres, la gent del carrer, el poble, entén en les paraules. De l'altre costat hi ha els qui mouen en benefici propi els contrapesos que la senyora justícia duu en la seva balança.

El senyor Garzón té experiència en la presa d'aquestes decisions "provisionals per a sempre". ¿Qui no recorda la clausura del diari Egin, de l'emissora de ràdio Egin Irratia i del grup editorial Orain en el seu conjunt, pel seu "presumpte" suport al terrorisme al juliol de 1998? ¿I qui recorda, no obstant això, que l'agost de 1999 el jutge va permetre la reobertura del rotatiu, perquè havien desaparegut els supòsits de perillositat? Evident, ¿quin diari aguantaria un any de clausura? Ara prohibeix les activitats de Batasuna, l'opció del voltant de 200.000 bascos.

Potser, quan hagin passat les eleccions municipals i les autonòmiques, decideixi també que han desaparegut els supòsits

de perillositat i permeti reprendre les activitats al partit.

No obstant això, Garzón no s'adona que no és el primer que dicta execucions, de fet, contra el poble basc, i que ni ell ni els anteriors han estat capaços d'agenollar a les veus crítiques. Per seguir amb l'exemple de qui va ser la veu abertzale fins que al jutge li va destorbar la llibertat d'expressió. Ni tan sols la censura més extrema que Garzón va poder imaginar, va aconseguir que el crit callés. Ni un dia van estar els abertzales sense diari. Del no-res va sorgir Euskadi Informació, el pedaç que va tapar la ferida fins que Gara va estar disposat per a continuar el particular combat mediàtic.

Pot ser que Garzón, malgrat els seus milers de folis sobre el tema, no hagi estudiat prou el moviment social basc, al qual si li sobra alguna cosa és iniciativa associativa. Potser de moment els abertzales es quedin sense partit, però no podrà tapar les boques de les milers d'associacions socials o polítiques disposades a seguir reivindicant el que consideren drets bàsics del poble.

De nou han demostrat que la Constitució, que un dia van imposar, ni tan sols els serveix per a controlar l'embranchida d'un poble que no calla. Ho van demostrar els socialistes amb la llei per a la dispersió dels presos, Garzón amb les seves mesures en contra de la llibertat de premsa i ho reafirma amb aquesta contra la llibertat d'expressió, associació...

Tenen raó els qui pretenen ofendre dient que el món abertzale ha creat una societat paral·lela, amb les seves lleis, els seus drets, les seves jerarquies... Però han oblidat que ho van fer en previsió que un dia ni tan sols la pantomima constitucional els protegís. I ara ha arribat el moment. El temps ens dirà si són més poderoses les lleis imposades o l'autogestió i l'organització alternativa d'un poble en lluita.

canonades", amb el que nega la legitimitat del principi de "tallar pel dret".

La lògica en la prevenció, ens fa rebutjar una resposta desproporcionada o el tall pel dret, ens diu que per a impedir un mal (que encara no ha passat i per això estem en la prevenció) no es pot justificar un mal major, no es poden portar a terme accions de conseqüències irreparables. La

A finals del curs passat, el PP decidia agilitzar les mesures desregularitzadores que li quedaven a la cartera, tenallat entre la crisi econòmica i la voluntat de completar les mesures més agressives en els pròxims mesos a fi de tenir un folgat període pre-electoral abans de les generals. Semblava posar fi als anys que els sindicats majoritaris es vantaven de les immillorables relacions amb el govern. El "decretazo" passava sense oferta de negociació i empenyia les direccions majoritàries del sindicalisme a cridar a la vaga general davant la perspectiva de perdre les seves prebendes. Avui, tornen a negociar: ¿va ser una fatxenderia del PP? ¿l'atac ha estat frenat? Per a nosaltres ni va ser un bluf, ni ha canviat la seva política. Estem davant el resultat de l'amenaça que va representar el 20J, en un panorama polaritzat pels efectes de la Llei de Partits i la il·legalització de Batasuna, i en el que el PP afluixa en un dels fronts –la negociació amb la burocràcia sindical- a fi de mantenir unificat el front contra Euskadi, sense canviar en els seus objectius a curt termini. Focs artificials del PP per a guanyar temps en el cop als drets sindicals que anuncien la llei concursal, l'amenaça de treure la ultraactivitat dels convenis... i un llarg etc que faciliti els beneficis del capital en plena crisi industrial.

Contra el "paquetazo" laboral del PP

Lluitem contra el pla del PP

Ja les reformes del PSOE i PP, amb la introducció de precarietat, externalitzacions, subcontractes i ETTs van ser la base per a una divisió generacional del moviment obrer, tant en condicions laborals com salarials, facilitant una esquerra també en la lluita sindical. Avui les noves mesures pretenen aprofitar aquesta debilitat, reforçada per anys de desmobilització, per a acabar de liquidar la negociació col·lectiva, aprofundir i generalitzar la desregulació juntament amb la retallada dels drets socials –és a dir, el nostre salari indirecte-. **No estem enfrontant mesures aïllades**, sinó el paquet final de la desregulació que afecta al conjunt dels treballadors.

Així el "decretazo" avança d'un costat en acomiadaments més fàcils i barats reduint els conceptes, els dies d'indemnització i eliminant els salaris de tramitació; de l'altre, amb pèrdua del subsidi d'atur per a treballadors fixos discontinus, per als jornalers acollits al PER, i per a tots aquells que no acceptin els treballs "idonis" establerts per l'INEM... Mentre, una altra llei completa sigilosament el tràmit parlamentari: la Llei Concursal. En aquesta, l'objectiu central és el de facilitar els tancaments a les empreses que es declari en crisi. Així, s'elimina la negociació col·lectiva de les condicions laborals dels treballadors afectats, l'autorització prèvia de l'autoritat laboral per a acomiadaments col·lectius i el dret preferent al cobrament de salaris després del tancament, passant tot a ser decisió inapelable d'un jutge mercantil o concursal, que a més pot modificar les condicions del conveni col·lectiu, i suprimir les indemnitzacions als treballadors que rescindeixin el contracte per modificacions substancials de les seves condicions laborals (horari, lloc de treball...) Al costat d'això, la nova llei elimina l'únic article pel qual l'empresari podia ser enjudiciat segons el codi penal: per fallida (...)

5 d'octubre a Madrid

Altres cops contra el "decretazo"

Centenars de milers ens vam concentrar el diumenge 5 d'octubre a Madrid. Vinguts de tot l'Estat cal destacar la gran participació d'Andalusia en aquesta concentració convocada per CCOO i UGT contra el "decretazo", així com els companys de Sintel i altres col·lectius en lluita com les companyes de la neteja de l'Hospital Ramón y Cajal. Desgraciadament a aquesta bona resposta se li va donar un caràcter més festiu que combatiu: no va haver possibilitat de cridar consignes davant el desplegament d'altaveus amb música que només es va deixar oberts per a les intervencions dels líders sindicals.

Per la seva banda, CGT va convocar en la Cuesta Moyano un acte a part amb una escassíssima participació.

Lluita Internacionalista vam estar en ambdós actes i com molts altres llancem un dubte: davant aquesta resposta massiva ¿què faran els líders sindicals? ¿negociaran? Entenem que s'ha demostrat prou resposta com per a exigir la retirada immediata del "decretazo" i parar els plans del govern contra els treballadors en altres sectors en els quals s'anuncien mobilitzacions: Ensenyament, Renfe, Seat...

Corresponsal

(...)

fraudulenta.

El paquet es completa amb l'enfortiment d'una mà d'obra esclava. Es prepara la nova reforma de la llei d'immigració sobre la base de la no aplicació del règim general des del decret del 14 de gener 02, el que està duent a la total dependència d'uns contingents que no han cobert si més no les minses promeses del govern al deixar en poc més de 300 treballadors regularitzats els 10.000 llocs de treball promesos. Així, mentre es multipliquen els treballadors en negre, es prepara una altra modificació que impedeixi als regularitzats inscriure's en l'INEM amb la qual cosa no només desapareixeran de les estadístiques

aquest moment s'estan privatitzant nou ambulatoris a Barcelona), els cànons del PP se centren a completar la de l'educació amb la Llei de Qualitat (que completa el pla iniciat amb la LOU i la Llei de FP), mentre que amb l'empenta rebuda en la Cimera de la UE a Barcelona –i acabada la faraònica inversió pública dels TAV- es posa data a la privatització de RENFE al març del 2003. No queda al marge l'atac directe als salaris. El nou Acord Interconfederal entre patronal i CCOO-UGT per a la negociació del 2003 que pretén fixar els límits salarials, apareix sota el xantatge del PP que, de no signar-se abans de cap d'any, donaria pas a la reforma de la negociació col·lectiva amb l'eliminació de la ultraactivitat dels convenis –el que representaria que si no s'acorda un nou conveni en el termini establert, no es perllonga l'anterior sinó que es torna a les condicions generals de la legislació laboral-. Completa el panorama la reforma de l'IRPF amb nous impostos als treballadors, les noves reformes de pensions, i uns pressupostos per al 2003, amb encara menys prestacions.

Per la seva banda, les direccions sindicals que han vingut sent agents de l'aplicació d'aquestes mesures, veuen com avui aquestes comencen a atemptar contra la seva pròpia base material, i es veuen empeses a mobilitzacions com el 20J, o la marxa a Madrid del dia 5. No obstant això, la seva política pactista torna a expressar-se amb la negociació del "decretazo" iniciada el dilluns 7. Aquesta mateixa política va deixar sense capacitat de resposta a les Trade Unions britàniques, quan en la segona etapa del govern Thatcher -després d'anys de pau social i pactes- el cop a la mineria va ser acompanyat del conseqüent a la burocràcia sindical. Però recordin ells o no, és una necessitat imperiosa dels treballadors imposar una altra resposta, fer valer la força del 20J per a frenar realment al govern, reprement les assemblees de base, la coordinació de les lluites, la recuperació dels organismes de lluita i el rebuig a la política de negociació quan el que precisem és un pla de lluita unitari que avançi cap a una nova vaga general.

¡El "decretazo" no es negocia, es deroga!

¡Parem el govern del PP!

¡Pla de lluita unitari cap a una altra vaga general!

*Victor Messeguer. Administració Pública CGT
Miquel Blanch. Ensenyament CCOO
Mª Esther del Alcázar. Ensenyament CGT*

siguen sobrando RAZONES...
decretazo ○ precariedad ○ privatizaciones
○ presupuestos generales del estado ○
○ accidentes laborales ○ ley concursal ○

... para otra HUELGA GENERAL

¿Què fer?

Aquest panorama enfronta al conjunt del moviment obrer davant la disjuntiva d'imposar la mobilització per a frenar-lo o seguir patint d'un en un els cops de la crisi. Ahir van ser SINTEL, Fontaneda o Lear, avui són Miniwatt o SEAT. Cops de les multinacionals que salten a les pàgines dels diaris i que per cada lloc de treball directe arrossegueu darrere seu a 10 indirectes.

de l'atur, i no tindran accés als cursos de l'INEM, sinó que difícilment obtindran un altre treball legal.

Al costat de tot això, es preparen els últims assalts al sector públic. Mentre segueix en curs la privatització de la sanitat (només en

Comunicat dels treballadors i treballadores de SINTEL

Han pasado 14 meses de la fi del Campament de la Castellana. Amb l'aplicació d'un pla social, 470 treballadors/es ens hem jubilat. Pel que fa als llocs de treball, **el Govern i Telefònica han icomplert l'acord**, no existeix ni una sola oferta de treball. **1200 treballadors continuem a l'atur.**

En un acte de traïció, els Secretaris Generals de les Federacions del Metall de CCOO i UGT (Ignacio Fernández Toxo y Manuel Fernández Lito) ens han abandonat.

A més de no fer res per l'acompliment de l'acord, en complicitat amb el Ministeri de Treball, ens reclamen als 470 jubilats més d'un milió de pessetes, que saben del cert que no hem cobrat, ja que van ser ells els qui redactaren els estatuts de l'Associació de Treballadors de Sintel, on ens van obligar a cedir amb caràcter irrevocable les nostres indemnitzacions per poder accedir a la jubilació, quan encara les dues federacions tenien la majoria de la junta directiva.

Davant d'aquesta situació, els treballadors/es de Sintel procedents de tota Espanya, es reunirem a l'Assemblea General que se celebrarà a Madrid el proper 15 d'octubre.

TORNEM A LES MOBILITZACIONS!

PELS LLOCS DE TREBALL!

¡VISCA LA LLUITA DE LA CLASSE TREBALLADORA!

SEAT: amenaça de trasllat de producció de l'Ibiza

VW: la gran sangonera

El 1993-94 la multinacional VW va rebre de l'Estat espanyol i de la Generalitat una quantitat superior als 38.000 MM de pessetes en subvencions per al desenvolupament de nous models. A més la seva "manifestada" crisi de 150.000 MM li ha permès estalviar-se molts anys d'impostos.

Des de 1995 els resultats de Seat han estat sempre positius, s'han declarat uns guanys globals de més de 100.000 MM. Fins l'any 2001, s'han invertit, amb recursos trets de la plusvàlua de la plantilla, més de 250.000 MM de ptes. Tot això sense comptar la desigual balança de preus en els productes que Seat compra a la multinacional i que li permeten a VW declarar quantiosos beneficis.

Des que el 1992 es va construir la nova fàbrica de Martorell, vam poder veure que la seva capacitat productiva era menor del que requerien els plans de producció. Ara també es remodelen les instal·lacions per al nou model i de nou, de forma premeditada, es fa inferior a les necessitats per a, com llavors, demanar flexibilitat a la plantilla i fer-nos treballar de manera extraordinària.

Això està duent a la plantilla a situacions inaguantables. L'absentisme s'ha duplicat en 10 anys, tant les persones joves com les majors veuen impossibilitades les seves necessitats familiars per uns torns inacabables de sis dies setmanals.

En concret aquest any 2002 l'empresa ha pagat com ahores extres una mitjana d'almenys 11 dies a tota la plantilla, el que signifiquen més de 800.000 hores extres o uns 470 llocs de treball durant tot l'any. A això cal afegir reiterats incompliments de la llei realitzant hores extraordinàries en torns de nit o superant els límits de manera individual.

L'escenari que presenta la multinacional és realment contradictori. L'empresa intenta fer 5 dies més de producció que la

mateixa Direcció havia imposat de festa el passat 4 de juliol, i davant la negativa de la plantilla a l'enèsim canvi de calendari, l'empresa amenaça amb endur-se un 10% de producció de l'Ibiza. Després manifesta que no afecta al nivell d'ocupació. Tot això unit a l'històric de contínues contradiccions en les planificacions i propostes fa que el conjunt de la plantilla de Seat vegi a la Direcció molt poc seriosa en els seus plantejaments.

A partir d'aquí, l'empresa ha utilitzat al seu aire els mitjans de comunicació per a amenaçar, fer xantatge i insultar a la plantilla. Sobretot perquè la plantilla de Seat ha fet gala d'una dignitat exemplar no deixant-se dur per la por que intentava exercir l'empresa ajudada, aquesta vegada, només per UGT. Per part de CCOO, aquesta vegada també, s'ha mantingut la postura ferma de no canviar el calendari encara que les seves manifestacions d'estar disposats a acceptar la voluntarietat de la plantilla, li ha donat a l'empresa peu a realitzar la maniobra d'una consulta que, per sort, ha estat rebutjada per la plantilla.

Ara ens trobem en una situació difícil. CGT ha plantejat per escrit a UGT i CCOO que, més que mai, el procés necessita de la unitat d'acció. Els ha presentat un pla de lluita i de coordinació amb altres fàbriques de VW, una plataforma ciutadana contra la deslocalització de producció de l'Ibiza i, per descomptat, assemblees unitàries en els tallers. La resposta d'ambdós ha estat negativa. Les eleccions sindicals estan massa aprop i cadascun juga les seves cartes sense semblar importar-los la gravetat de la situació per a la plantilla.

Espero que CGT puguem aconseguir que la plantilla entengui que avui no valen postures electoralistes i obligui a UGT i CCOO a enfrontar aquest problema en els termes que calen. Si l'empresa persisteix en els seus plans de dur producció de l'Ibiza a Eslovàquia la resposta de CGT haurà d'intentar ser unitària, però si no pot ser-ho haurà d'intentar donar la resposta en solitari, fins on pugui ser.

6/10/02
Diego Rejón
SEAT- CGT

No a la venda de Miniwatt!!

PHILIPS en els últims 20 anys ha destruït més de 10.000 llocs de treball a l'Estat espanyol. Al juliol de 2001 es va fusionar amb LG, i ara pretén vendre la fàbrica de MINIWATT a la financera holandesa BUSINESS CREATION per a procedir al seu desmantellament, amb el que es destruirien més de 700 llocs de treball. Alhora que es produeix aquesta brutal agressió contra l'ocupació, PHILIPS incrementa en gran mida les seves vendes a l'Estat espanyol obtenint grans beneficis.

Per a evitar aquesta nova agressió contra els treballadors, demanem la col·laboració de tots els ciutadans en el BOICOT ALS PRODUCTES DE PHILIPS i LG.

Comitès d'empresa de MINIWATT i
PHILIPS PROCESSOS ELECTRÒNICS.
Seccions sindicals en MINIWATT DE
CCOO i UGT

**Manifestació del dia 20, a les 11:30
a Plaça Universitat (Barcelona)**

NO! a la agressio imperialista

Els plans bèl·lics d'EEUU ja estan en marxa. Cada dia escoltem declaracions de fermesa de les autoritats nord-americanes sobre la seva determinació de "canviar el règim" de l'Iraq. L'imperialisme més fort del planeta esgota cada dia més la seva resistència a la crisi econòmica que fa tremolar els fonaments del capitalisme mundial. Precisament per això, per a poder superar la crisi estructural de sobreproducció, EEUU està ansiós de greixar la seva màquina de guerra. Necessita aixafar, matar, destruir, per a poder pujar les taxes de guany de les empreses, sobretot les d'armament i de petroli. (Vegi's *Suplement de Lluita Internacionalista*, desembre 2002, i *Lluita Internacionalista* núm. 32, setembre 2002.)

De fet la profunditat de la crisi i les necessitats de l'imperialisme per a superar-la determinen la grandària de l'agressió que prepara Washington. La balança de forces entre el front imperialista i la Unió Soviètica el 1945, després la Segona Guerra Mundial, va donar pas a un ordre internacional basat sobre un "equilibri de violència" i gestionat per l'ONU. Però a partir de la caiguda de mur de Berlín el 1989, aquest equilibri ja no existeix, i el poder imperialista més fort del món, EEUU, substitueix la seva antiga estratègia de "contenció" per la de "defensa preventiva". EEUU va definir la seva nova estratègia en un document adoptat el 20 de setembre de 2002, on es declara "la força militar sense igual". L'estratègia preveu que EEUU "actui només si és necessari, per a exercir el seu dret d'autodefensa" i que "intervingui fins i tot abans que l'amenaça es concreti". Evidentment aquesta estratègia deixa l'ONU de banda (cosa que no agrada als altres poders imperialistes) i permet a Bush

declarar "enemics" tots aquells no plegats als ianquis.

La "guerra preventiva" va ser l'estratègia dels nazis el 1945 contra Polònia i la Unió Soviètica i la dels japonesos a Pearl Harbour contra EEUU. Aleshores, tant Alemanya com Japó intentaven aconseguir un repartiment del món lliurant una guerra devastadora contra els aleshores poders imperialistes dominants (França i Gran Bretanya). De fet, va ser una guerra pel repartiment de les colònies, dels mercats i de les àrees d'influència.

Ara EEUU engega la mateixa estratègia per a un nou repartiment que li permeti respondre a les demandes del seu capitalisme en crisi. Encara no abastem el tamany i el caràcter de les rivalitats que aquesta estratègia produirà entre els governs imperialistes, tot i que els primers conflictes diplomàtics ja són visibles en el marc de l'ONU i el seu Consell de Seguretat. No obstant això, és segur que la nova estratègia nord-americana significarà guerres, sang i sofriment per als pobles.

Quin canvi de règim a l'Iraq?

Malgrat la riquesa de les seves enormes reserves petrolíferes (113.000 milions de barrils) que el situen en segon lloc després d'Aràbia Saudita, l'Iraq no està en la diana immediata dels nord-americans simplement pel seu petroli. De moment l'Iraq produeix només l'1% del subministrament mundial. Per altra banda els països més industrialitzats van aconseguir baixar la part corresponent al petroli de les seves despeses d'importacions fins el 65% des dels

principis del 1980; és a dir, les seves economies no depenen tant del petroli que l'Iraq està produint. Per això, el control sobre les reserves del l'Iraq és més aviat un instrument per als EEUU de domini dels pobles de la zona, per a desmantellar l'OPEP (Organització de Països Exportadors de Petroli) i per enfortir la influència nord-americana sobre una sèrie de governs que van des d'Aràbia Saudita fins Veneçuela i Colòmbia, passant per Algèria i Líbia.

Aquesta estratègia de "prevenció anticipada" comença per la guerra contra l'Iraq. No obstant això, el gran problema és quin govern podria ser capaç de mantenir unides les diferents peces (sunnites, shiites, kurds, turkmans, yezhidis etc.) de la societat iraquiana, que en realitat és més un Estat artificial producte de l'imperialisme britànic-francès que una entitat nacional i històrica. Al contrari, diversos grups ètnics i religiosos iraquians des de fa molt de temps vénen lluitant no només entre ells, sinó també dins d'ells mateixos. Per altra banda, tant Turquia com l'Iran ja han declarat que estarien contra qualsevol intent de partició de l'Iraq que pot donar pas a la creació d'un estat kurd a la zona. De fet, el govern turc ja té els seus tancs posicionats a la banda kurda (nord) de l'Iraq.

Mentrestant, Washington està fent negociacions amb diversos grups de l'oposició iraquiana, i no obstant això encara no ha elegit el successor de Saddam, o bé no troba un candidat viable del tipus "Aliança Nord". Més aviat, la proposta d'un Estat federal comença a guanyar suports. El Congrés Nacional Iraquià (CNI), que agrupa els àrabs sobretot sunnites de l'oposició; les dues faccions kurdes més importants, el Partit Democràtic del Kurdistan (PDK) i la Unió Patriòtica del Kurdistan (UPK), que junts formen el Govern Regional del Kurdistan; el grup shiita islamista, el Consell Suprem de Revolució Islàmica (CSRI); tots semblen posicionats al voltant de l'alternativa federalista. Fins i tot el govern turc posa menys traves a aquesta "solució".

Encara així, un govern federal capaç de mantenir la unitat "nacional", i alhora prou fort per

sotmetre el país al jou de l'imperialisme nord-americà necessitaria un "Bonaparte" que pogués dominar sobre la societat iraquiana. Una de les solucions a aquest problema, proposada pels estratègies del Pentàgon, és la reconstrucció del regne de la família hashimita que va assumir el poder

al país el 1921 amb la benevolència de Gran Bretanya, i que fou enderrocat el 1958 pels militars nacionalistes de BAAS (Partit Socialista de la Unificació Àrab.) És a dir, es tracta d'una "transició democràtica" amb una "monarquia constitucional", cap a un Estat "federal" o "autonòmic". Una "solució" imperialista que li agradaria al rei proamericà de Jordània, Abdalà, per tenir l'oportunitat de reforçar el seu regnat amb noves zones i concessions de petroli.

Cap al "Gran Israel"

Però aquest pla també significa la divisió de Jordània. De fet, l'oest del país és la zona que inclou més de la meitat de la població palestina. Aquest fet fa somiar des de fa molt de temps al govern sionista d'Israel de "solucionar" la Intifada forçant els palestins a abandonar Palestina i emigrar a Jordània. Ara els "policy makers" del Pentàgon estan pensant en la creació d'un estat Palestí, però no a Palestina, sinó a Jordània, o en el que seria l'ex-Jordània. Evidentment amb la condició que els palestins evacuin les zones ocupades per Israel deixant-les lliures als colons i emigrant massivament fora del seu país, a altres terres encara més desertes.

En cas del seu compliment, el pla representarà un pas important per la realització del projecte sionista de Gran Israel, en un doble sentit. Primer, l'Israel actual es consolidarà amb la neteja ètnica de Palestina dels palestins; una neteja ben "neta". En segon lloc, l'estratègia de la "guerra preventiva" no deixarà en pau els palestins, i en un futur pròxim el nou Estat palestí serà un dels objectius de la "lluita antiterrorista". Així que el govern sionista, amb el suport del seu amo nord-americà, buscarà l'oportunitat d'acabar amb el nou Estat palestí i annexionar l'oest de l'ex-Jordània.

Evidentment, encara no sabem si tots aquests plans es posaran en pràctica o no, o quan i com. Però sí que

sabem, i ho deduïm de les declaracions de les autoritats nord-americanes, que l'imperialisme ianqui està preparant grans canvis en el mapa de la zona. Es tracta del repartiment de l'Orient Mitjà, del qual ni l'Aràbia Saudita ni Síria tampoc no quedaran excloses. Aràbia Saudita, l'amo dels milers de milions de petrodòlars ingressats en els bancs d'EEUU, el poder sobirà sobre les reserves petrolíferes més grans del món, el bressol del fonamentalisme rebel, mereixerà un tracte especial en la nova estratègia "preventiva" de Washington. En lloc d'un regne gran, els petits prínceps i emirats àrabs són molt més fiables per a EEUU per poder-los controlar i dominar. El govern nacionalista sirí, que amb el seu domini al Líban presenta una amenaça per a la caserna israeliana tampoc no podrà lliurar-se de ser anotat com a "terrorista" en la llista negra dels imperialistes i els sionistes.

Per l'autodeterminació dels pobles

Estem davant d'una operació militar contra l'Iraq, però no només per acabar amb Saddam, sinó com a primer pas d'un projecte imperialista més gran que preveu el repartiment de l'Orient Mitjà. Com a revolucionaris, no tenim res

en comú amb els dictadors, els reis o els prínceps de la zona. Però estem a favor de la lliure autodeterminació dels pobles. El pla de l'imperialisme té l'objectiu d'impedir als pobles la utilització d'aquest dret. Per això, la primera tasca és aturar l'atac dels EEUU i defensar el dret d'autodeterminació dels pobles de l'Iraq.

Els pobles de l'Orient Mitjà no necessiten nous carnisers titelles de l'imperialisme i del sionisme per a alliberar-se dels tirans actuals, sinó revolucions nacionals i populars per a aconseguir les seves independències de les dictadures reaccionàries, del sionisme i de l'imperialisme. Sense una Federació de les Repúbliques Socialistes d'Orient Mitjà, mai no hi haurà pau en aquesta zona del planeta.

Muhittin Karkin

Contra la guerra a Madrid

El passat 29 d'octubre, malgrat la Delegació de Govern, es va celebrar a Madrid la mani contra la guerra. La convocatòria va ser un èxit, doncs ens vam ajuntar més de 12.000 persones. Sota el lema "Parem la guerra contra l'Iraq abans que comenci", nombroses organitzacions, sindicats i col·lectius van mostrar com el camí per a parar la guerra és la mobilització. Frenar els plans del petro-imperialisme i els seus acòlits, començant pel del bigoti, és vital no només per al poble iraquiana i palestí, sinó per al conjunt dels treballadors i pobles del món. L'agressió contra l'Iraq ja està decidida, però no és inevitable. Així, estem tots convocats a una nova manifestació a Madrid per al 27 d'octubre.

Els aturarem!

Miguel. Madrid

Contra la *Ley de Calidad* del PP:

Tots a la vaga del 29 d'octubre!

Quan ja tenia mig acabat aquest article llegeixo en la revista Escuela Española "Pilar de Castillo rep el recolzament de 32 organitzacions i el suport al projecte de la Ley de Calidad". Convé ressenyar a algunes d'aquestes organitzacions, la seva lectura i la seva ubicació ajudarà al lector a situar quins poden ser els objectius ocults (o no tant) de l'esmentada llei:

organitzacions sindicals CCOO, CGT, UGT, STEs, CIGA cridaven a la mobilització del sector: vaga el 29 d'octubre, manifestacions de tota la comunitat educativa al novembre.

De l'escrit es pot deduir que la "Ley de Calidad" té l'efecte de dividir a la societat en dos, el que ens indica que és molt més que una simple llei educativa i, que més enllà dels discutibles aspectes organitzativistes, està carregada d'ideologia liberal i reaccionària: confessionalitat, esforç individual, competitivitat, exàmens, èxit, segregació... La llei identifica esforç amb èxit en els exàmens, qualitat amb privilegis d'una minoria, i enfronta segregació a integració, atenció a la diversitat a competitivitat.

El govern del PP presenta aquest projecte de llei, abrigant-se en el malestar d'un sector del professorat i de determinats indicadors

sobre el sistema educatiu que situen al sistema educatiu espanyol en la cua de l'OCDE. Però ocultant altres indicadors com el de que la participació de la despesa pública en educació en el PIB espanyol ha passat del 4,9% (1993 - any de crisi econòmica) al 4,5 (1998-2001 en ple cicle de creixement econòmic) o que la inversió pública en centres privats absorbeix el 25% de les despeses educatives d'alguna comunitat, etc. En aquest context es presenta i es debat la llei de qualitat de l'educació, una llei que té tots els ingredients de les lleis

educatives anteriors a 1970

Més que una llei d'educació és una llei organitzativista del sistema educatiu: estructura en etapes, amb barreres d'entrada: proves, revalides, exàmens només de coneixements, no de valors ni de procediments. En definitiva, un tipus d'ensenyament més adequat per a mitjans del s.XX que per al s.XXI. En definitiva la llei reflecteix el tipus d'educació que la dreta vol per al segle XXI, privilegis per a una minoria, segregació, sobreesforç i carreres d'obstacles per a una majoria. Subvencions públiques per a l'ensenyament privat, retallada de recursos per als centres públics.

Enfront de tant despropòsit la comunitat educativa, professors, estudiants, i partits polítics s'han mobilitzat des de fa temps. Desenes de consells escolars de centres, municipals i de comunitats (el de Catalunya entre d'altres) s'han pronunciat en contra de la llei per segregadora, discriminatòria i negativista ("ressalta les deficiències però no els assoliments dels últims anys", diu el CE de Catalunya)

Dèiem que per al 29 d'octubre els sindicats CCOO, CGT, UGT i STEs han convocat una vaga del professorat a tot l'Estat per a exigir la retirada de la llei, a ella s'han afegit diverses organitzacions d'estudiants (SE, AJEC) en contra de la política de beques del PP.

Som conscients que amb un dia no serem capaços de modificar la política del PP, però és un primer pas, el següent serà que tota la comunitat educativa es mobilitzi en contra de la llei fins que s'aconsegueixi la seva retirada.

6/10/02

José Manuel Rubio.
Ensenyament CGT

Sindicats: CSIF (l, d'independent?) FSIE i USO (majoritaris a la privada), ANPE (Asociación Nacional de Profesorado Estatal, restes del sindicalisme vertical del SEM).

Patronal: CECE, FERE (Religiosa), Educación y Gestión.

CONCABA de la federació de pares catòlics.

Associacions de catedràtics, diverses associacions de professors de secundària, ¿fa falta que segueixi fins les 32? Penso que no, el lector intel·ligent ja està més que situat.

Per les mateixes dates les

Per un referent sindical transformador i unitari

En l'etapa actual de l'imperialisme, en la crisi econòmica del sistema, la taxa decreixent de guanys del capital, l'acumulació d'aquest a la banca, la sobreproducció... fan que les inversions es dirigeixin cap a sectors no productius, en bona part cap a l'especulació borsària, divises, paradisos fiscals i als sectors públics que suposadament són la raó de ser de l'Estat.

Si concebéssim l'Estat, com molts pretenen fer creure, com un instrument que recull els impostos i respon amb ells a les necessitats educatives, assistencials i socials, que reequilibra les desigualtats, garanteix la justícia social i la seguretat dels ciutadans... estariem negant la realitat. L'Estat és l'instrument fonamental de la lluita de classes. L'estat actual representa els interessos capitalistes. El capital per a mantenir els seus beneficis necessita retallar els drets dels treballadors, augmentar la seva explotació i convertir drets ciutadans com la salut, l'ensenyament, el transport, la jubilació... en mercaderies en venda, condemnant a l'exclusió els qui no les poden comprar. I per a dur això a terme, a més de l'ofensiva ideològica (competitivitat, flexibilitat laboral versus desregulació, globalització, *dumping* social i deslocalització), i a més de l'ofensiva repressiva sobre els drets polítics i socials dels treballadors i els pobles, necessita –i fins ara ha tingut– que les organitzacions sindicals i polítiques institucionals assumeixin el seu model.

El model keynesià de l'Estat del Benestar a més de jugar un paper de motor de l'economia, integrava la classe obrera dels països capitalistes per mitjà de l'anomenat salari indirecte: sanitat, ensenyament, pensions, mitjans de comunicació, transports públics... Aquest model està sent atacat amb el fonamentalisme neo-liberal. I la

lògica del sistema fa inevitable aquest procés i com a molt intenta fer-lo menys traumàtic mitjançant consensos i pactes. El curiós és que les grans inversions es fan amb diners públics, és a dir, amb els impostos que vam pagar els treballadors al 100%. La part que paga el patró ho repercuteix en els preus dels productes que consumim els treballadors.

Les autopistes, els trens de gran velocitat, les pensions... les hem pagades nosaltres; i el Govern, els governs d'avui i d'ahir, ho lliuren als capitalistes nacionals (els "amigots") i internacionals, perquè els explotin –més ben dit, ens explotin– millor, precaritzant, abaratint el nostre treball i cobrant pels "serveis". El fons de la qüestió no és que la liberalització, la globalització, suposi més eficiència, més competitivitat, més dedicació del capital a l'economia real i més debilitat de l'Estat en aspectes socials. El problema fonamental és **s e n z i l l a m e n t** l'apropiació, el robatori del Patrimoni Públic nostre i dels nostres avis, dels treballadors en actiu i jubilats, pels capitalistes i les seves **i n s t i t u c i o n s** governamentals.

Ja els van lliurar la majoria d'empreses públiques rendibles – com Telefònica, Tabacalera, SEAT, Iberia– que van passar de ser monopolis de l'estat a monopolis de **m u l t i n a c i o n a l s**, d'ocupacions fixes a treball precari, de serveis a negocis cada vegada més cars per als consumidors... i segueixen amb les Autopistes, Transmediterrànea, RENFE...

Malgrat que els aparells polítics, sindicals i socials assumeixin la

filosofia del sistema de Pensament Únic, l'augment de la precarietat, de l'explotació dels treballadors, fa que hagin de respondre com ho han fet recentment el 20-J i el 5 d'octubre davant la voracitat de la representació política del capital en el govern del PP. De la mateixa manera responen a una situació de desencís generalitzat dels treballadors, que veuen com negociació a negociació, els anomenats "agents socials" desregularitzen les seves condicions de treball. La pròpia actitud prepotent del govern amb el "decretazo", passant del formalisme de la taula de negociació, va fer veure als buròcrates sindicals que com ho va fer Thatcher amb els sindicats britànics, Aznar podia passar d'ells, donat l'escàs nivell de resposta en reformes anteriors, podent estalviar-se les prebendes que els mantenen complint el seu paper "legitimador" de representació institucional dels treballadors.

Malgrat l'escàs crèdit que els sindicats, tots, tenim davant la major part dels treballadors, que es tradueix en la baixa afiliació, la nostra classe obrera va respondre massivament, farta de seguir amb les mans creuades davant la

degradació constant de les nostres condicions de vida i de treball. Especialment la joventut treballadora va ser la protagonista de la Vaga General contra el “decretazo”.

La lliçó donada per la resposta massiva dels treballadors hauria de servir a uns, els “majoritaris” per a no utilitzar l’excusa de la desmobilització de la classe obrera per a signar retallades socials i acceptar tot el que li planteja el capital, com mal menor. I als qui ja havien donat per morta a la nostra classe, en tant que element i factor clau en la lluita social, a reconèixer que estem aquí.

La política de la direcció de CGT

I a uns altres, entre ells a la direcció de CGT i la resta dels anomenats alternatius, que amb actituds sectàries busquen més que la unitat d’acció la confrontació sectària amb altres sindicats, els

les seves pròpies files, sobretot si tenen conviccions ideològiques marxistes.

En qualsevol cas, l’actitud de l’actual direcció de CGT la porta a acabar seguint de mala gana les mobilitzacions de la gran majoria de la classe obrera com la vaga general del 20 de juny o participant a última hora i a desgrat a la manifestació de Madrid del 5 d’octubre. En lloc d’ampliar les mobilitzacions, de buscar elements comuns, d’atacar al nivell més unitari l’ofensiva global del capital, s’opta pel corporatiu, el parcial. Aquesta opció, amb l’excusa fàcil que “els majoritaris ens traïran”, els deixa les mans lliures per a “gestionar” la contestació dels treballadors. D’aquesta manera s’ignora que encara que no ens agradi la burocràcia sindical té una capacitat de convocatòria perquè sap que la unitat d’acció és essencial en la mobilització dels treballadors.

Acte de CGT. 5 d'octubre. Madrid

hauria de servir per a comprendre que així no només no s’avança, sinó que es retrocedeix, es perd credibilitat davant els treballadors i finalment en lloc d’incidir en la mobilització, la conscienciació de la nostra classe creixent el sindicat amb això, aquest es converteix en un grup de autodefinits com a “llibertaris o anarcosindicalistes” que exclou qualsevol que no es defineixi ideològicament com a tal. Un grup que veu enemics no només entre els treballadors afiliats a altres sindicats o partits, sinó també en

Només des de dins de la mobilització unitària, només recorrent pas a pas amb els treballadors els avanços, poden veure aquests qui són coherents amb les seves reivindicacions i qui són els qui tracten de frenar-les. Allunyar-se de la mobilització unitària, entrar en el corporativisme empresa a empresa, significa (a més de buscar el fracàs a curt termini excusant-se en el paper de “minoritari” i la traïció dels “majoritaris”) impedir que els treballadors puguin decidir en els moments clau. Frenar l’arrencada de qualsevol mobilització, adoptar una posició “elitista”, “estètica”, il·luminada, sectària, pura, en definitiva avantguardista i de menyspreu als treballadors, suposa sumar-se a la petita burgesia que dóna per acabada la lluita de classes i cerca en els cridats moviments socials, i només en ells, l’element transformador de la societat.

Quan el govern del capital ataca directament totes les conquestes socials i converteix els serveis en negoci, eliminant alhora llocs de treball, precaritzant-los i convertint

el “salari social” en beneficis capitalistes, la resposta primària és lògicament d’empresa o de sector, però si no elevem el caràcter polític, si no coordinem els sectors públics afectats, si no fem còmplices i comprometem els ciutadans-treballadors (amos i usuaris d’aquests serveis), anirem caient empresa a empresa, sector a sector. No val rentar-se les mans dient “que ja ho dèiem nosaltres”, que “ja vam donar alternatives”.

Cal trencar amb el radicalisme sectari que des dels dos últims congressos de CGT estan de moda i que acaben amagant pràctiques entreguistes. Cal engegar el sindicat com instrument de tots els treballadors. Cal trencar el corporativisme, que es vesteix sota frases autogestionàries, dimittint d’orientar cada acció sindical, elevar el seu contingut i ampliar el pes de la lluita a altres treballadors. Avui molts treballadors, que van venir a CGT amb ànim de lluita, amb esperances de trobar en el nostre sindicat altra cosa que claudicacions i lluites pel control de l’aparell d’altres sindicats majoritaris, veuen que després dels últims congressos hem donat passos endarrere, que els “òrgans gestors” de direcció prioritzen buscar el control ideològic del sindicat, no l’avanç en la seva pluralitat, el respecte, la participació oberta. A aquests *talibans* sindicals que pretenen ser la quinta essència de l’anarcosindicalisme amb pedigrí, no els preocupa si creïem o no, si tenim més incidència o no... encara que pot ser que alguns vulguin que guanyem delegats, però sense programa de treball, senzillament amb dir que els altres estan al servei de l’empresa n’hi ha prou.

Per això és imprescindible reagrupar els militants que entenen un sindicalisme de classe, pluralista i combatiu, compromès en els conflictes quotidians, per a impulsar un canvi d’orientació de la CGT, perquè aquest sindicat sigui altra vegada el referent real del sindicalisme transformador, unitari, participatiu, assambleari.

Armando Baro. Ferroviari. CGT

Salut i desenvolupament

Cada dia s'accentuen i incrementen els problemes que generen les polítiques econòmiques neoliberals imposades per les grans potències imperialistes –EEUU al capdavant i la resta de països desenvolupats en la mesura de les seves possibilitats- sota el model de la Globalització. La resposta popular davant d'aquesta situació és cada vegada més gran per part de molts

desenvolupament sostenible amb la participació dels màxims representats polítics de quasi tots els països del món. Discurs rera discurs els representants i màxims mandataris – des del l'alcalde de Barcelona Sr. Clos, fins al Sr. Colin Powell, representant dels EEUU- expressaven la necessitat de tendir cap a un desenvolupament sostenible i de manera prioritària en els països en desenvolupament.

Però no és possible el desenvolupament de cap país mentre no hi hagi una política econòmica que assegurí –a curt i a llarg termini- una alimentació adequada i un accés a l'assistència sanitària per a tota la seva població. Mentre se celebren cimeres com la de Johannesburg, les polítiques agrícoles i sanitàries que ells mateixos promouen a través d'organismes com el FMI, BM, OMC i OMS, defensors dels interessos econòmics de les grans empreses transnacionals, condemnen a milions de persones a la mort.

Situació sanitària mundial

La situació sanitària a nivell mundial ve determinada d'una banda pels avenços en la recerca científica en el camp de la medicina que ha permès conèixer les causes de la major part de les malalties i els tractaments per a la seva curació o millora i per l'altra les polítiques econòmiques que són les que realment determinen quin és el nivell de prestació i assistència sanitària

Les infraestructures sanitàries i els tractaments mèdics que garanteixen la salut de les persones, i per tant el seu dret a la vida, s'han convertit en un privilegi accessible només per qui se'l pugui pagar. Així la situació socio-econòmica en que es troben molts països

impedeix que una tercera part de la població mundial (uns 2.000 milions de persones) tinguin accés a les medicines bàsiques i que 11 milions moren anualment (una mitjana de 30.000 diaris) per malalties infeccioses de les que es coneix tractament i que més de 8 mil persones morin diàriament com a conseqüència del virus del VIH (SIDA), que s'ha convertit en la major pandèmia que en aquest moment afecta a milions de persones en tot el món, per no tenir accés als medicaments que permeten el seu control. Aquesta situació en lloc de millorar empitjora dia a dia.

Sota el paraigua de les polítiques econòmiques neoliberals que en l'actualitat regeixen tota l'economia mundial ja no poden existir bens bàsics –aliments, medicament- sinó únicament bens de consum sotmesos a la llei de l'oferta i la demanda ja que només importa el benefici que pot reportar a les grans empreses. Per poder implementar aquestes polítiques econòmiques i defensar els seus interessos (que són els de les grans empreses, en aquest cas les farmacèutiques) les grans potències imperialistes s'han dotat d'organismes (com el FMI, BM, OMC i en el cas que ens ocupa l'OMS) i d'acords com el TRIPS

Els responsables polítics de la situació sanitària actual: FMI, BM i polítiques d'assistència sanitària.

El FMI i el BM ha estat un dels principals mecanismes que ha permès la subordinació de les polítiques econòmiques d'un gran nombre de països en desenvolupament als interessos principalment dels EEUU i de la resta de potències imperialistes. "Les ajudes" a través del FMI i del BM han representat per a molts quedar atrapats pel deute extern i obligats a obrir els seus mercats i a privatitzar les empreses públiques. La necessitat de complir Els Plans

(...)

moviments antiimperialistes i, sobretot, antiglobalització. Una manera de fer veure que també a ells –les grans potències- els preocupa aquesta situació i que volen trobar solucions és amb la celebració de Cimeres, Jornades i amb la signatura d'acords que difícilment s'arriben a portar a terme.

A principis de setembre es va celebrar a Sudàfrica (Johannesburg) la Cimera pel

(...)

d'Ajut Estructural (PAE) que exigeix el FMI, per tal de poder renegociar el deute extern o nous fons, representa una disminució important en les prestacions socials: sanitat i educació.

Àfrica és la gran reserva mundial de les principals matèries primeres. Les grans potències imperialistes, amb els EEUU al davant, han aconseguit el seu domini econòmic imposant règims polítics i dirigents que han vetllat pels seus interessos econòmics i geoestratègics però que han portat a situacions de misèria i de manca total d'inversions per part dels Estats. L'assistència sanitària es pràcticament nul·la i ha de ser finançada en la seva totalitat per la població.

L'OMC i els acord TRIPs sobre patents farmacèutiques

L'Organització Mundial del Comerç existeix des de 1994. En les negociacions que es realitzen s'estableixen acords que, en la perspectiva de la seva liberalització, inclouen a tot el comerç, de manera global, també tot el relacionat amb els mitjans terapèutics i d'atenció a la salut.

Entre aquest, es troba "l'Acord de Protecció de la Propietat Intel·lectual relacionada amb el Comerç" (TRIPs en anglès). L'objectiu del mateix és universalitzar les normes relatives a la protecció dels drets intel·lectuals (com els descobriments de noves molècules terapèutiques). Els països desenvolupats van veure com, al llarg dels anys 80, es produïa una erosió de la seva supremacia en manufactura i tecnologia, sobretot per part dels països asiàtics que es convertien en els seus competidors. Els grups de pressió de la indústria van convèncer als governs de la necessitat de vincular el comerç amb la protecció dels drets de propietat intel·lectual, per tal d'impedir la imitació i augmentar la rendibilitat de la investigació. Aquests acords en el camp de l'assistència sanitària representen:

- Les patents sobre qualsevol substància patentada tenen una termini mínim de 20 anys. Això vol dir que les companyies farmacèutiques tenen el monopoli d'aquesta substància durant aquest temps i que cap genèric podrà sortir al mercat durant aquest temps.

- Les patents han de ser reconegudes per als productes en tots els països tant si són fabricats en el país com si són importants. Això vol dir que una transnacional pot abastir els mercats mundials amb el monopoli que li concedeix la seva patent, exportant els productes acabats i sense tenir que realitzar inversions directes estrangeres ni transferir tecnologia.

La pressió d'alguns països davant de la situació sanitària mundial va permetre la inclusió, en els acord, de que en situacions greus els governs podien atorgar llicències obligatòries per a la fabricació de genèrics en el propi país i les importacions paral·leles de medicaments genèrics a menor cost.

Abans dels Acords sobre TRIPs, més de 50 països tenien legislacions que els hi permetien no conferir patents als productes farmacèutics. Aquesta possibilitat ha permès a països del Sud poder desenvolupar una indústria que en aquests moments es troba en perill.

L'OMS sotmesa a les grans multinacionals farmacèutiques

La política de les grans potències de no pagar pel que no els hi reporta grans beneficis la trobem una vegada més en l'OMS. La manca d'aportació de recursos econòmics dels països rics li impedeix poder portar polítiques de millora sanitària i de recerca als països en desenvolupament de manera independent als interessos de les grans multinacionals. Això l'obliga a dependre cada vegada més del finançament privat i del organismes com el FMI, el BM i les grans multinacionals farmacèutiques.

Els principals responsables econòmics són les grans empreses farmacèutiques. En un proper article s'analitzarà el seu poder, com aquests determinen les directrius polítiques responsables de la situació sanitària actual i quina ha de ser la nostra lluita per aconseguir que la salut no sigui un luxe sinó un dret.

El 28 i 29 de setembre es va realitzar a Buenos Aires la III Assemblea Nacional de Treballadors Ocupats i Desocupats convocada pel Bloc Piquetero (amb força a l'interior), el MIJD (jubilat i desocupats) i Barrios de Pie (representatiu a la província de Buenos Aires). El dissabte al matí es va inaugurar, sota una forta pluja, amb un acte d'unes 5.000 persones, sessionant després en comissions i plenària amb 1.500 delegats acreditats dels quals en van participar 800 en el tancament. El mes anterior s'havia celebrat en el mateix sentit, i a nivell regional, el 1er Plenari Obrer i Popular de Comodoro Rivadavia. D'ell cal destacar que es realitzava als pocs dies de l'ocupació de la planta de Repsol-YPF de Comodoro, i comptava amb molts dels seus protagonistes i amb una nodrida representació de dirigents sindicals: la crida a la unitat d'ocupats i desocupats començava a teixir-se. Extractem les propostes dels companys del FOS (Secció argentina de la LIT-ci) recollides en la fulla distribuïda en la III Assemblea Nacional i defensades tant en l'assemblea com en el Plenari de Comodoro.

"UNITAT DELS TREBALLADORS OCUPATS I DESOCUPATS

Avui estem donant un bon pas amb la incorporació de nous sectors a aquesta Assemblea i amb la participació de representants de diversos sindicats i centres d'estudiants (...)

LES ELECCIONS NO RESOLEN RES-

El govern de Duhalde, impotent davant la lluita dels treballadors, llança les eleccions intentant desviar-nos amb el parany electoral. Els actes, talls i marxés per a "que se vayan todos", en primer lloc Duhalde, i contra la farsa electoral han de continuar. La Carrió ja es va baixar. Per a mantenir la coherència del seu

Argentina

Per un Congrés Nacional Obrer i Popular

rebuig, els altres convocants (Zamora, IU, PO, De Gennaro) han de començar a organitzar, ja, l'abstenció, el vot nul o el boicot, per al cas que les eleccions s'arribin a concretar.

L'ASSEMBLEA CONSTITUENT TAMPOC NO ÉS LA SORTIDA

L'Assemblea Constituent, es tria per eleccions, per això no pot haver Constituent convocada pel poble. (...) tindria la mateixa composició que el Parlament, la majoria estaria en mans de les diferents variants del PJ, dels radicals, del ARI, etc. Per això mai no podria servir als treballadors. La Constituent tampoc no seria, avui, un pont per a coincidir amb amplis sectors que confien en les sortides de la democràcia burgesa, perquè no hi ha cap sector popular que estigui exigint sortides electorals (...) Per contra, el que es mostra és una desconfiança creixent cap a les eleccions i una tendència a l'abstenció.

La Constituent en aquests moments es podria convertir en un salvavides per a la burgesia, en moments que els està fent aigües la crida electoral. Ja hi ha sectors burgesos, com la Carrió, que reclamen una Assemblea Constituent, per a «que els polítics es revalidin» i perquè «es fa necessari canviar al règim per a salvar el sistema democràtic (capitalista)» (...)

PER UN CONGRÉS OBRER I POPULAR

La gran tasca que tenim és completar l'iniciat el 19 i 20 de desembre amb un nou argentinazo que col·loqui als treballadors en el poder. Per a això ens hem de preparar. Cal que avancem en l'organització i en la unificació dels

treballadors desocupats amb els ocupats els quals, en la seva majoria, no només pateixen la dictadura dels capitalistes sinó també la de les burocràcies que encara controlen les seves organitzacions. (...)

La unitat entre treballadors ocupats i desocupats s'ha de concretar en una única organització que superi a totes les existents. Per a això, seria molt important que aquesta assemblea cridi a les organitzacions piqueteras, fàbriques ocupades, assemblees populars, sindicats combatius i al conjunt de les organitzacions de treballadors ocupats i desocupats, a realitzar congressos o plenaris regionals, fins confluïr en un gran **Congrés Nacional Obrer i Popular**.

Aquest Congrés és el que podria fer de pont entre les lluites actuals i l'argentinazo que dugui als treballadors al poder. En ell, no només es podran unificar les lluites, sinó que en ell es podrà desenvolupar el més ampli debat sobre el país que volem, i es podrà votar el pla econòmic alternatiu, el govern capaç d'aplicar-lo i les mesures d'acció per a dur-lo a la pràctica.

CONTRA L'ALCA I PER LA SEGONA INDEPENDÈNCIA

L'ALCA no és només un tractat comercial, sinó una política d'annexió dels EUA És un punt clau en la política de recolonització que l'imperialisme ianqui està aplicant en tota Llatinoamèrica. A finals d'octubre es realitzarà a Quito una reunió de tots els ministres d'economia de Llatinoamèrica amb la intenció de completar la major part dels acords per a poder aplicar l'ALCA. En aquesta data es realitzaran mobilitzacions de

rebuig, a Quito i en la majoria dels països. Proposem que aquesta Assemblea voti encapçalant les mobilitzacions contra l'ALCA a Argentina, (...) Aquesta lluita contra l'ALCA és un pas important en la lluita per la Segona i definitiva Independència que ens permeti alliberar-nos de la colonització ianqui.

PER UNA EINA POLITICA DELS TREBALLADORS

La màxima debilitat que tenim els treballadors és que no només no existeix una organització revolucionària que tingui pes de masses, sinó que no hi ha cap organització política que la majoria dels treballadors puguin considerar com a seva. Els dirigents obrers més importants s'han bolcat cap a un o altre sector patronal, i avui criden a votar per Menem, Rodriguez Saa o la Carrió.

No podem permetre que aquests dirigents traïdors duguin altra vegada als treballadors darrere d'una o altra variant patronal. Cal que comencem a construir una eina política que enfronti les variants enganyoses, tipus front amb la Carrió, que ens estan presentant, i que pugui

presentar al conjunt dels treballadors una sortida obrera i popular a la crisi.”

Buenos Aires, 27/9/02.

No a l'ALCA! Amb els inmigrants!

El proper 12 d'octubre es convoca a Barcelona una mobilització convocada per la Comunitat Llatinoamericana, amb el suport tant de la Coordinadora en Solidaritat amb el Poble Argentí, així com de la Plataforma de Suport. Els eixos de la convocatòria sumen la lluita contra el neocolonialisme a Amèrica Llatina (i la seva màxima concreció és l'ALCA), amb la defensa dels drets dels immigrants en el nostre país.

**¡A les 18 hs a Plaça Catalunya
ens trobarem!**

Base nuclear yanqui

(...) Este en un pedido de ayuda desde Tierra del Fuego, la provincia más austral de la República Argentina.

(...) Mediante un decreto provincial el gobierno de Tierra del Fuego cedió tierras para la instalación de una base norteamericana que realizará **"estudios nucleares con fines pacíficos"**. y cuya instalación será en la ciudad de Tolhuin, que está en el centro de la isla.

(...) El gobernador de Tierra del Fuego, Carlos Manfredotti, firmó el 26 de julio, el decreto Nro.1369, que autoriza **la instalación de una base del "Sistema Internacional de Vigilancia para la Prevención**

y Prohibición de Ensayos y Explosiones Nucleares". Invoca la ley nacional 25.022 del año1998.(...) El decreto habilita a los integrantes de esta base el libre tránsito por la provincia si así lo requieren para sus estudios (... así como a pruebas nucleares subterráneas con el mismo fin...) .

(...) por lo que los fueguinos exigimos la derogación del decreto 1369/01 del gobernador Carlos Manfredotti

*Elida Deheza
Secretaria de Organización
SINDICATO UNIFICADO de los
TRABAJADORES de la
EDUCACIÓN FUEGUINA*

Company Jaquier, Fins el socialisme, ¡sempre!

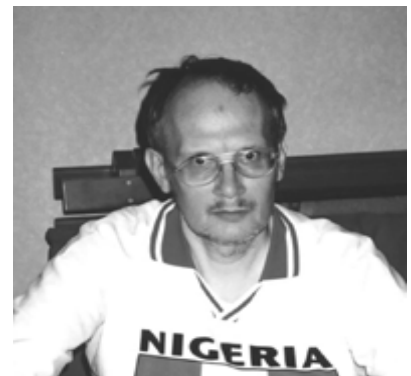
Jacquier, com el coneixíem - malgrat que el seu nom era Patrick -, va morir a principis d'agost de malaltia. Reproduïm extractes de l'escrit que ens han fet arribar els companys del GSI, la secció francesa de la LIT(ci). Alguns dels que avui estem a LI el vam conèixer molt de prop quan militàvem en el GPOR, com també alguns militants que avui estan en el PRT. Amb ell vam discutir i compartir moments molt difícils, creuant cartes i duent a terme reunions per intentar trobar un camí per a la reconstrucció d'una veritable internacional revolucionària, davant els successius processos de crisi i ruptures dins el moviment trotskista en els vuitanta i noranta. No ens queda més que afegir, sinó sentir-nos un més d'entre els seus camarades que avui li rendeixen un meregut homenatge.

"El nostre camarada Patrick Gaillot ens ha deixat el primer d'agost. Amb ell perdem un amic insubstituïble i un revolucionari abnegat que, malgrat

les dificultats inherents a la vida militant, a la malaltia i les tragèdies personals que el van afligir en els darrers deu anys, mai no va baixar la guàrdia, mai no va abdicar de les seves conviccions.

Patrick va començar la seva vida de militant a principis dels setanta, encara estudiant (...). En els 80, va adherir a la OCI (que es convertiria, anys més tard, en el PCI), (...). Al poc temps de fundar-se el GSI a novembre de 1992, Patrick s'adhereix i, gràcies a ell, entre d'altres, vam restablir els llaços amb els camarades espanyols del GPOR (...), amb els quals ens incorporàrem, poc després a la LIT IV Internacional.

Curiós i estudiós, havent hagut de deixar els seus estudis prematurament, el nostre camarada no va cessar mai d'aprendre (...) tant del moviment trotskista (...) com del moviment obrer, de la realitat social, política i econòmica, de la situació nacional i internacional, (...) no per a disertar, sinó per a militar i construir. (...) Va estimar apassionadament Àfrica, que va recórrer i on va viure un temps, (...) coneixent-la i després transmetent-la

Jaquier a febrer 2002

en tota la seva profunditat (...) Assalariat del PTT (correus), va ser militant sindical actiu en la CGT fins que la seva salut l'hi va permetre (...) Patrick va militar fins el final al GSI i el juny passat encara va difondre amb nosaltres la crida a no votar en la segona volta de les presidencials ("ni Chirac, ni Le Pen"): va ser el seu últim acte polític.

El GSI se sent orgullós i honorat per haver comptat entre els seus a un home, un militant de la talla de Patrick Gaillot (...) La seva pèrdua és per a nosaltres irreparable: que la nostra tristesa, la nostra enyorança i la nostra sincera amistat acompanyin la seva mare, Monique, i la seva filla Elodie."

Balanç de les eleccions alemanyes

Per just marge va guanyar l'SPD. Els diaris diuen que va ser degut a la política que va tenir el govern enfront de les inundacions. Però això no va ser determinant. És més, hi ha enquestes que diuen que el 56% dels inundats estan descontents amb el tractament que van rebre i que encara no disposen de cap ajuda per a reparar els danys. Els factors que van pesar van ser, d'una banda, l' "abstenció" davant la guerra per part del govern i de l'altra la polarització davant el "mal menor" en la classe obrera. Per als treballadors la CDU i, especialment, Stoiber (que pertany a la CSU, la fracció més a la dreta encara que la CDU, actualment al govern de Baviera), són clarament pro-patronals i per més repudi que aquests sentissin cap a la socialdemocràcia li van donar el seu vot abans que permetre que guanyés la dreta. Aquesta polarització també explica els pobres resultats del PDS i del FDP. Més enllà que ambdós partits hagin tingut problemes interns: l' FDP va tenir una pugna interna per la direcció partidària, dividit en dues fraccions, fins l'últim dia de les eleccions; mentre el PDS va ser esquitxat pels

casos de corrupció, cosa que va obligar Gissi, la seva figura pública més reconeguda, a renunciar al seu càrrec a Berlín, també pocs dies abans de les eleccions. Els partits d'ultra-dreta van treure el 0,5%, el nivell més baix de tot Europa.

De conjunt les eleccions van passar gairebé desapercebudes. De les últimes campanyes electorals va ser la que va tenir menys propaganda i agitació. La gent tampoc no els va donar massa importància. A la fàbrica l'apatia va ser absoluta. Ni abans ni després de les eleccions es van fer comentaris. Els sindicats, que havien fet del Primer de Maig i de les Warnstreike, veritables actes electorals, no van protagonitzar cap acte de mobilització electoralista. El suport va ser ben superestructural: la DGB va declarar públicament que posava dos pals d'euros per a la campanya de l'SPD. Estem des de fa mesos en una cojuntura molt defensiva per part del moviment obrer. No es pot dir que el govern estigui en una gran ofensiva, avançant en tota la línia, però davant els atacs del govern, les respostes per part del moviment de masses són molt febles i aïllades,

amb l'excepció d'algunes universitats al nord de Renània, que van tenir un procés de lluita i mobilització relativament forta, amb mobilitzacions de 30.000 persones a Düsseldorf i 80.000 a Hamburg. Per tot això les eleccions van ser un fet més superestructural que mai. Els temes per on passa la discussió i la preocupació de la gent són la recessió econòmica d'una banda, que segueix colpejant fort i la seva conseqüència directa, la desocupació, que també colpeja. Siemens per exemple, té un pla d'acomiadar 4.000 treballadors, només al nord de Renània. Empreses com Mercedes, Commerz Bank, Deutsche Bank o Thyssen, també ja van anunciar plans d'acomiadaments.

En el futur no veurem grans canvis. Ja als dos dies de les eleccions la Cambra d'Indústria i Comerç Alemanya va fer una crida pública al "nou" govern, per seure a negociar un "Masterplan" per a les reformes, especialment en l'educació i la ciència. Tot al compàs de la caiguda del PBI i la recessió mundial.

Juan Mayer- Grup Germano-Belga de la LIT-CI

A Marsella per Palestina

El dia 28 de setembre a Marsella va haver-hi una jornada de lluita internacional de solidaritat amb Palestina, coincidint amb el segon aniversari de l'esclat de la segona Intifada, que juntament amb altre gent de València i Catalunya, des de LI no ens vam voler perdre.

El dia va començar amb una concentració davant de la porta del port on es descarregen productes d'Israel, fent una crida al boicot als productes d'allà. Tot seguit vam iniciar una marxa fins el centre de la ciutat, per després a la tarda comensar una multitudinària manifestació d'unes 25.000 persones cridant a favor del poble palestí, demanant el retorn dels refugiats i que s'aturi el genocidi.

*Jordi- Girona
Foto: Marc*

Cròniques des de Palestina

Aquest estiu hem tingut l'oportunitat de viatjar a Palestina i conèixer de prop la realitat d'un poble que ha hagut de fer de la lluita una part de la seva identitat. Hem viscut de primera mà fins a quin punt la repressió israeliana no ha deixat d'avançar en tots els terrenys: el creixement de la

l'empresonament i l'exili, l'apartheid, i els controls militars omnipresents (els *checkpoints*, herència d'Oslo) que converteixen els fets més senzills de la vida quotidiana en actes increïbles de supervivència.

Ho hem vist amb els nostres ulls i ho hem escoltat als palestins que ens ho explicaven: el procés de "pau" d'Oslo només ha empitjorat la situació del poble palestí, donant legalitat i legitimitat internacional a una pràctica d'ocupació i colonització salvatge que cada dia s'apropa més a l'extermini obert. Oslo només ha servit per legitimar la presència israeliana als territoris ocupats i, sobretot, per posar l'èlit de la societat palestina –dotada d'un fort aparell repressiu i grans privilegis econòmics- al servei de la continuïtat d'una ocupació que, a partir d'aleshores, era pactada. L'anomenat "procés de pau" no va resoldre cap dels problemes del poble palestí, i només així s'entén la Segona Intifada, que ja fa dos anys que dura, malgrat que s'enfronta al quart exèrcit més poderós del món. Una Intifada que s'alça no només contra l'invasor israelià, sinó també contra l'èlit política palestina que ha negociat amb l'ocupant el que per la gent

és irrenunciable. "No portem cinquanta anys lluitant i morint per acabar vivint sota una dictadura com la d'Aràbia Saudita.", ens deien. I ara aquesta lluita té plantejats forts reptes: el paper de la burocràcia d'Arafat i el de les organitzacions islàmiques, la desesperació expressada en els atemptats suïcides, la necessitat de trencar l'aïllament internacional, i les limitacions de l'oposició israeliana a la colonització són interrogants oberts.

Properament editarem un monogràfic sobre el viatge, que contindrà les converses i entrevistes amb organitzacions de treballadors, d'estudiants, de dones, de refugiats, de presoners, així com amb grups d'extrema esquerra israeliana. Volem que sigui el toc de sortida, juntament amb una exposició de fotografies i un pla de xerrades per difondre tot el que vam viure allà, per la campanya que ha de culminar el mes de març amb una gira de conferències a casa nostra per part de dos companys palestins.

Cristina (Barcelona)

Trobada amb els aturats de Yan Kunis (Gaza)

colonització en forma d'assentaments i carreteres d'ús exclusiu per als colons, el control de l'aigua i de la producció agrària, el confinament de la població palestina en bantustans aïllats i vulnerables, l'ofegament econòmic dels territoris ocupats,

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 13 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional, i la secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI